

ezgin kılıç

SENDEN SONRA

DESTEK YAYINLARI: 543

EDEBİYAT: 199

SENDEN SONRA / EZGİN KILIÇ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Erol Hızarcı
Editör: Devrim Yalkut
Son Okuma: Kemal Kırar
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Mart 2015

1.-9. Baskı: 2015

10.-15. Baskı: 2016

16.-21. Baskı: 2017

22. Baskı: Kasım 2018

23. Baskı: Şubat 2019

24. Baskı: Mayıs 2019

25. Baskı: Ekim 2019

26. Baskı: Kasım 2020

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-51-5

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

ezgin kılıç

SENDEN SONRA

“Unutma, ben senin kanayan vicdanını!
Kime sarılsan, biraz daha sızlarım...”

*“Önemli olan en mükemmeli bulmak değil; elindeki-
nin kıymetini bilip ona sahip çıkabilmektir...*

*Unutma ki sahip olduğun en önemsiz şey bile sana
ait olmayan en kusursuz şeyden daha değerlidir. Çünkü
sana aittir o, senindir...*

*Bu yüzden hayatındaki her şeyin kıymetini çok iyi
bilmelisin. Elinden tuttuğun kişinin gözlerine bak ve
ona ne kadar güzel olduğunu söyle, senin için ne kadar
önemli olduğunu anlat ona. En önemlisi de söylediğin
her şeyi gerçekten hissetmesini sağla. Ve onu sana ver-
diği için Allah’a şükret...*

Bütün güzel yanları gibi, onu kusurlarıyla da sev!

*Çünkü karşıdaki kişi senin onu sevdiğin kadar gü-
zeldir.*

Ne kadar seversen, o kadar güzelleşir...”

Ağlamak

Keşke yalnızca mutluluktan ağlasaydık...

Hiç bitmeyecek sandığın mutluluklar bittiğinde, hiç gitmeyecek sandıkların gittiğinde, aslında en çok da deli gibi sevdiğin insanın koca bir yalandan ibaret olduğunu anladığında dökülür gözyaşın...

İşte bu yüzden...

Bazen seni ağlatan şey yalnızlığın değil, kendini aptal gibi hissetmene neden olan yanlışların olur...

Alıntı

Biz ayrıldıktan sonra her şey yoluna girdi mi bir çırpıda?

Halloldu mu bütün sorunların?

Son buldu mu kaygıların, telaşın?

Değdi mi?

Sensizliğe alışmaya başladığımı hissettiğim anda öğrendim hayatında yeni biri olduğunu. Bir kere daha yandı canım...

Sanki daha önce hiç ayrılmadık seninle ve ilk kez gidiyorsun benden. Ve ben aynı kalp ağrısıyla ikinci kez yüzleşiyorum, ne acı... Aradan geçen zamana rağmen hâlâ ilk günün verdiği acıyla incitebildiğine göre beni, sana hâlâ aşığım. Hâlâ seviyorum seni, hâlâ kurtulmuş değilim.

Ve hâlâ kıskanıyorum...

Benden başkasını görmeyen gözlerin şimdi başka birine bakıyor...

En güzel gülümseyişini başka bir adamın yanağına konduruyorsun. Kokun başka bir kokuya karışıyor. Ellerinin onun avucunda, omuz çukurunda huzuru düşleyen baş benim değil...

Bu benim hayalim değil!

Bu hayat benim değil!

Şimdi göğsüne yattığın adamın gözlerine bak ve biraz benden bahset ona.

De ki...

Onun hayatından çok büyük bir "alıntı" yaptın...

Az önce arayan gizli numara bendim

Az önce seni özlediğimi fark ettim...

Biliyorum bunu sana defalarca söylemişliğim var, ama bu defa çok daha başka inan bana... Fotoğrafına baktım biraz, orada gülümsüyorsun, gözlerin ıslık ıslık... Sanki canlanıp sarılacak gibisin boynuma.

“Ben hiç gider miyim deli?” der gibi bakıyorsun.

Ağladım...

Az önce seni aramak istedim.

Bunu yapıp yapmamam gerektiğini sorguladım. Birçok korkum oldu. Telefonunu değiştirmiş olabilirdin ve ulaşamayabilirdim sana. Ya da meşgul çalabilirdi. En kötüsü de tanımadığım bir adam çıkabilirdi telefona... Bunun beni nasıl incitebileceğini düşündüm.

Kahroldum sonra. Ağladım...

Dünyadaki hiçbir şey senin sesindeki huzuru vermiyor... Başka hiçbir şey ruhuma iyi gelmiyor.

Az önce aradım seni, “Alo?” dedin.

Saç uçlarımdan tırnak aralarımaya kadar uyuştuğunu hissettim tenimin. Göğsümün ortasında bir canlı bomba infilak etti o an. Bunun nasıl acı verdiğini bilemezsin. Bütün duygularım karmakarışık. Titreyerek gülümsedim az önce, ağlamaklı gülümsedim, acıyla yüzleşerek gülümsedim... Yüreğim acıdı o an, gözlerim dolu dolu sesini dinledim.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum... Seni bir daha aramanın bana acı vereceğini, eskisi gibi huzur vermeyeceğini, bunun bir şey değiştirmeyeceğini bile bile aradım.

Seni dinleyerek düşündüm. Bunun artık uyanmam gereken bir kâbus olmasını diledim.

Ağladım...

Gecenin bu vakti seni rahatsız ettiğim için özür dileirim...

Uyuyordun sanırım, ya da öyle geliyordu sesin. Ben çoktan beridir uyuyamıyorum. Aklıma bir geliyorsun; paramparça ediyorsun, darmadağın oluyorum... Bundan nefret etsem de hep aynı terane, seni düşünmediğim hiçbir gece olmuyor.

Senin için bir kıymeti olmadığını biliyorum merak etme, kendime zarar verdiğimin de farkındayım. Ama sen ufacık bir kanser hücresi gibisin beynimde, ne söküp atabiliyorum ne de sen çıkıp gidiyorsun.

Sahi ben ne zaman kurtulacağım senden?

Ne zaman alışsam, ne zaman unutsam biraz, yeniden yakıyorsun canımı, bir daha acıtıyorsun. İşte bu gece de onlardan biri... Yani canımı yaktığın, beni parçalara ayırdığın gecelerden biri bu... İşte bu yüzden aradım seni.

Hataydı biliyorum, ama durduramadım kendimi...

Belki bir izahı yok, belki çok önemsiz ya da çok geç kalınmış olacak...

Belki de hiçbir anlamı olmayacak.

Ama ben "seni seviyorum"...

Ve çok "özledim"...

Az önce arayan gizli numara bendim...

Bahane

Sevilmek için sakın değişme...

Çünkü daha fazla âşık olan taraf sen olursun, çok üzülürsün... Bırak her şeyinle kabullensin karşındaki insan seni, nasılsan öyle bassın bağına. Çünkü değişmek için çok zaman harcarsın; kendinden, kişiliğinden çok taviz verirsin.

Sevecekse eğer, bırak yalnızca sen olduğun için sevsin...

Birisi istiyor diye sakın değişme!

Kimin için, neden ya da nasıl değiştığın hiç önemli olmaz canı gitmek isteyene.

Kafasına koymuşsa eğer gitmeyi,

“sen çok deęiştin” olur en güzel bahane...

Bazı aşklar erken biter

Bazen öyle seversin ki en derinlerinde hissedersin aşkı. Onunla hayal kurarken “mutlu sonlu” cümleler kurmaktan sakınırsın. Çünkü mutlu da olsa bir sonu olsun istemezsin.

Öyle seversin ki, onunla ancak “mutlu bir sonsuzluk” dilersin...

Mutlu bir sonsuzluk mümkün değilmiş meğer. Düşleri kırıldığında anlıyor insan. Ayaklarını yerden kesen sevgi son bulunca, yere çakıldığında anlıyor... Kim ister ki gökyüzünden yıldızının kaymasını? Bir dilek uğruna aydınlığının son bulmasını, karanlığa mahkûm olmayı... Ben hiç istemedim...

Ne kadar çok seversen o kadar da sevilleceğini düşünmek ne büyük aptallıkmış meğer.

Çünkü herkes göğsünün altında ayrı bir kalple yaşıyor.

Birisi çok severken, diğeri daha az sever.

Bu yüzden, bazı aşklar erken biter...

Beni bırakma

Nereden, nasıl başlayacağımı bilmiyorum.

Allah biliyor, seni hâlâ seviyorum...

İçime çöreklenmiş çaresizliğe inat hâlâ umudum var... Çünkü onca zamandır tırnaklarımızla kazıdığımız sevgi bu değil! Bir çırpıda bitmesine izin vereceğimiz bir aşk için savaşılmış olamayız! Bunun için yaralanmış, kırılmış...

Şimdi ister çekil, istersen diren!

Bende ikimize de yetecek kadar heyecan ve sevinç dolu bir kalp var! Bu yüzden beni sevememe endişeni de kabul etmiyorum.

Bunu bekleyebilirim anlayabiliyor musun? Beni yeniden sevmeni bekleyebilirim!

Sen bana küçücük bir ışık ver yeter ki, ben güneşe sırtımı da dönerim...

Seni düşünmek istemiyorum artık.

Sürekli aklımda olmamalısın bu şekilde. Canımı yakan, acıtan; hayat vermek yerine canımı alan sen olmalısın. Sensizlikten değil, sana bir şey olur diye korkma-

lıyım ben; senin için endişelenmek yerine senin için bir şeyler yapabilmeliyim. Elimi kolumu böyle bağlamamalı-sın!

Seni düşünmek istemiyorum artık; her an görebilmeli, kokunu duymalı, elini tutabilmeliyim...

Beni mutluluktan ağlatmalısın, olmayışın hiç hoş de-ğil...

Aklım sende, yüreğim de...

Nasıl bir vedadır bu böyle, nasıl bir ayrılık ki bu; bir yarım yokken bile beni yaşıyor hâlâ? Sensiz yarımım di-yorum, eksikim... Zor nefes alıyorum diyorum anlamıyor musun? Yutkunamıyorum; çiviler doluyor gırtlığıma, cam kırıkları...

Üzerime geliyor dünya, kaçacak bir yerim yok; kucak aç bana...

Beni al götür buralardan, ne olur...

Yüreğim gibi, aklım gibi; beni de al!

Bırakma...

Beni onunla sına ma Allahım!

Az önce beni aradı...

Adımı söyledi, yutkundum... Kelimeler kurşuna dizildi sanki boğazımda, konuşamadım.

Nasılın diye sordu sonra, iyi olduğumu söyledim. Sesim titredi konuşurken, iyi değilsin dedi... Sen aramadan önce iyiydim diyemedim... Neden aradığını sordum, sadece nasıl olduğunu merak ettim dedi.

Sanki kendi bıraktığı acıya ilaç olacaktım gibi...

Sustuk sonra. Biraz o sustu, biraz da ben...

Görüşürüz dedi.

Lütfen dedim... Lütfen bir daha görüşmeyelim, çünkü ben seninle tekrar görüşmemeye hiç hazır değilim...

Kim kapatacak diye tartışmadık bu defa, sustuk sadece... Bir süre sonra kendiliğinden kapandı telefon. Şimdi o ne yapıyor bilmiyorum, ben kendi yalnızlığıma gömülüp hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum...

Allahım...

Madem onu bana yazmadın, mademki o değil kaderim,
ne diye çıkarıyorsun karşıma?

Eğer ki bir sınavsa bu; başka türlü ver belamı, razıyım
cezama.

Beni onunla sına, kaybediyorum...